

פסחים עד

משנה. כיצד צולין את הפסח?

רבי יוסי הגלילי	רבי עקיבא
מביאין שפוד של רמון ותוחבו לתוך פיו עד בית נקובתו, ונותן את כרעיו ואת בני מעיו לתוכו	כמין בישול הוא זה, אלא תולין חוצה לו

אין צולין את הפסח לא על השפוד ולא על האסכלא.
אמר רבי צדוק: מעשה ברכין גמליאל שאמר לטבי עבדו צא וצלה לנו את הפסח על האסכלא.

הצעות – למה לא צולין בדרך אחרת?	תשובה
של מתכת	אידי דחם מקצתו חם כולו, וקמטוי מחמת השפוד. ורחמנא אמר א' ע' א' ולא צלי מחמת דבר אחר
של דקל	אידי דאית ליה שיבי מפיק מיא, והוי כמבושל
של תאנה	אידי דמחלחל מפיק מיא, והוה ליה כמבושל
של אלון של חרוב ושל שקמה	אידי דאית ביה קיטרי מפיק מיא קושי: של רמון נמי אית ביה קיטרי! <u>תירוץ 1</u> : שיעי קיטרי <u>תירוץ 2</u> : בנבגא בר שתא, דלית ביה קיטרי <u>עוד קושי</u> : והא איכא בי פסקיה! <u>תירוץ</u> : דמפיק לבי פסקיה לבר.

מתניתין דלא כרבי יהודה: דתניא, רבי יהודה אומר: כשם ששפוד של עץ אינו נשרף, כך שפוד של מתכת אינו מרתיח. אמרו לו: זה - חם מקצתו חם כולו, וזה - חם מקצתו אינו חם כולו.

ונותן את כרעיו ואת בני מעיו לתוכו

ברייטא עם אותה מחלוקת: תניא: רבי ישמעאל קוריהו תוך תוך רבי טרפון קוריהו גדי מקולס.

ברייטא ששם מופיע "מקולס": תנו רבנן: איזהו גדי מקולס דאסור לאכול בלילי פסח בזמן הזה - כל שצלאו כולו כאחד. נחתך ממנו אבר, נשלק ממנו אבר - אין זה גדי מקולס.

קושי: השתא יש לומר נחתך ממנו אבר, דאף על גב דקא מטוי ליה בהדיא אמרת לא, נשלק מיבעיא?

תירוץ: אמר רב ששת: ששלקו במחובר.

דין במשהו דומה לכרעיו ומעיו בתוכו: אמר רבה: האי מולייתא שריא.

קושי: אמר ליה אביי: והא קא בלע דמא!

תירוץ: אמר ליה: כבולעה כך פולטה.

ניסיון להביא חיזוק לדברי רבה	דחייה
נותן את כרעיו ואת בני מעיו לתוכו. מאי טעמא? לאו משום דאמרין כבולעו כך פולטו?	שאני התם, כיון דאיכא בית השחיטה דמחלחל מידב דייבי
הלב קורעו ומוציא את דמו. לא קרעו - קורעו לאחר בישולו, ומותר. מאי טעמא - לאו משום דאמרין כבולעו כך פולטו?	שאני לב דשיע
והא רבין סבא טפליה ההיא בר גוזלא לרב, ואמר ליה: אי מעלי טפליה - הב לי ואיכול!	ההיא בסמידא, דמפריר

קושי על רבין סבא: והא רבא איקלע לבי ריש גלותא, וטפלו ליה בר אווזא. אמר: אי לא דחזיתיה דזיג כזוזא חיורא - לא אכלי מיניה.

הסבר הקושי: ואי סלקא דעתך כבולעו כך פולטו מאי איריא כי זיג? אפילו כי לא זיג נמי!

תירוץ: התם בחיורתא, דשריר.

פסיקת הלכה בעניין: והילכתא:

דשאר קמחים	דחירתא	דסמידא	
אסור	אסור	מותר	אסמיק (האדים)
מותר	מותר		לא אסמיק
			אי זיג כזוזא חיורא

סיכום בעניין מולייתא : האי מולייתא,

- מאן דאסר - אפילו פומא לתחת.
 - ומאן דשרי - אפילו פומא לעיל.
- והילכתא : מולייתא שרי, אפילו פומא לעיל.

דברי הקדמה : אומצא ביעי ומיזרקי, פליגי בה רב אחא ורבינא. בכל התורה כולה רב אחא לחומרא ורבינא לקולא, והילכתא כרבינא לקולא. לבר מהני תלת, דרב אחא לקולא ורבינא לחומרא - והילכתא כרב אחא לקולא.

מיזרקי	ביעי	אומצא דאסמיק	
	אפילו לקדרה שרי		חתכיה ומלחיה
תלייה בשפודא בית השחיטה לתתאי - שרי, מידב דאיב	שרי, מידב דייב		שפדיה בשפודא
	פליגי בה רב אחא ורבינא. חד אסר וחד שרי. מאן דאסר - מצמית צמית ומאן דשרי - מישאב שאיב		אחתיה אגומרי
	והילכתא : מישאב שאיב		
		רבינא אמר : אפילו לא אסמיק נמי, חלייה אסיר. אי אפשר דלית בה שורייקי דמא.	חלייה (מוהל שבו או אם השרה בחומץ)
		אסיר לא אסמיק - חלייה שרי	

מעשה בעניין חלייה : אמר ליה מר בר אמרימר לרב אשי : אבא מגמע ליה גמועי. איכא דאמרי : רב אשי גופיה מגמע ליה גמועי.

